

Розділ I

Луїза подумала, що ситуація може обернутися на гірше, а тому повідомила батькам про свою вагітність телефоном з відстані трьох тисяч миль, не полишаючи Сан-Франциско. Не те щоб вона мала бодай найменший сумнів стосовно свого рішення. Коли з'явилися ті дві примарно-рожеві паралельні лінії, уся її паніка розвіялася і в голові пролунав чіткий, упевнений голос.

Тепер я — мати.

Утім, навіть у двадцять першому столітті було важко передбачити, як батьки з Півдня зреагують на те, що їхня незаміжня тридцятичотирирічна донька вагітна. Луїза цілий день репетирувала різні сценарії, щоб полегшити їм сприйняття цієї новини, однак тієї миті, коли її мати відповіла на дзвінок, а тато зняв слухавку на кухні, у неї потьмарилося в голові й вона просто бовкнула:

— Я вагітна.

Луїза приготувалася до шквалу запитань.

Ти впевнена? Ієн знає? Ти збираєшся народжувати? Не думала переїхати назад до Чарлстона? Ти впевнена, що

*це найкраще рішення? Ти хоч розумієш, як тяжко самій?
Як ти впораєшся?*

За час тривалої мовчанки вона вже встигла підготувати відповіді. *Так, ще ні, звісно, боронь Боже, ні, але це нічого не змінить, я впораюсь.*

Луїза почула, як у слухавці хтось немов захлинувся водою, і зрозуміла, що її мама розплакалась.

— О, Луїзо, — мовила глибоким голосом мама, і вона приготувалася до найгіршого. — Я така рада. Ти будеш тією матір'ю, якою не змогла стати я.

Тато запитав лише одне: її точну адресу.

— Не хочу плутанини з таксистом, як прилетимо.

— Тату, вам не обов'язково летіти просто зараз.

— Звісно ж, обов'язково, — відказав він. — Ти ж наша Луїза.

Поки вона чекала на тротуарі, її серце вискакувало з грудей щоразу, як з-за рогу показувався автомобіль, аж доки перед будинком не зупинився темно-синій «ніссан», і тато допоміг мамі вибратися із заднього сидіння. Луїза не змогла дочекатись — вона кинулась у мамині обійми, немов знову стала малою дитиною. Вони повезли Луїзу купувати колиску та візок, сказали навіть не думати про службу прання тканинних підгузків, взялися обговорювати методи годування, щеплення і мільйон майбутніх рішень, придбали аспіратори, підгузки, повзунки, ковдрочки, пелюшки, серветки, крем проти висипів, нічнічки, і Луїза подумала б, що вони набрали забагато, якби мати не сказала:

— Та ти майже нічого не купила.

Вона навіть не могла звинувачувати їх у тому, як вони поставилися до її історії з Іеном.

— Одружені ви чи ні, а ми мусимо познайомитися з його батьками, — сказала їй мама. — Адже ми всі будемо бабусями і дідусями.

— Я ще не казала йому, — відповіла Луїза. — Я лише на одинадцятому тижні.

— Що ж, менш вагітною ти вже не станеш, — зауважила мама.

— Шлюб дає відчутні фінансові переваги, — додав тато. — Ти точно не хочеш передумати?

Передумати Луїза не хотіла.

Іен міг бути кумедним, він був розумний і заробляв непристойно багато, розшукуючи рідкісний вініл для можливих мешканців Затоки, які тужили за дитинством. Він зібрав повну колекцію оригінальних платівок «Бітлз» для четвертого за величиною акціонера фейсбука і знайшов бутлеґ концерту «Грейтфул Дед», на якому один із членів ради директорів твіттера освідчився першій дружині. Суми, які вони платили йому за це, не вкладалися Луїзі в голову.

З іншого боку, її пропозицію щодо перерви у стосунках він сприйняв за сигнал стати на коліно в атріумі Музею сучасного мистецтва Сан-Франциско й освідчитися їй. Його так засмутила її відмова, що врешті-решт вона переспала з ним суто з жалю, що й призвело до теперішньої ситуації.

Іен освідчився їй у вінтажній футболці «Ін Утеро» з принтом альбому «Нірвани» і діркою в комірці, яка коштувала йому чотири сотні доларів. Він щороку витрачав тисячі на кросівки, які наполегливо називав «шкарами». Він не вилазив із телефону, коли вона розповідала йому

намагався замовити всі страви з меню і зрештою вирубився просто за столом.

— Чому ти дозволила йому так поводитись? — спитала тоді Луїза.

— Спробуй виявити до брата більше розуміння, — відповіла мама.

Луїза розуміла свого брата предостатньо. Вона виграла нагороди. Натомість Марк ледь закінчив школу. Вона здобула магістерський ступінь з дизайну. Натомість Марк кинув університет на першому курсі. Вона створювала продукти, якими люди користувалися щодня, включно з частиною користувацького інтерфейсу найновішої ітерації айфона. Натомість братова місія полягала в тому, щоб його звільнили з усіх барів Чарлстона. Він мешкав усього за двадцять хвилин від будинку батьків, але й пальцем не кивнув, щоб допомогти їм.

Байдуже, що він робив, батьки не припиняли хвалити його. Марк винаймав нове житло, а вони поводитися так, наче він зруйнував Берлінський мур. Марк купив вантажівку за п'ятсот доларів і полагодив її, а вони говорили про це так, ніби він висадився на Місяць. Натомість коли Луїза отримала нагороду «За студентські заслуги» від Американського товариства промислових дизайнерів і подарувала її на знак подяки батькам, вони заховали відзнаку в комірчині.

— Твій брат образиться, якщо ми виставлятимемо на показ щось від тебе і нічого від нього, — сказала мама.

Луїза знала, що її розбрат із Марком був вічним більмом на оці, невидимим привидом за столом, примарною напругою під час кожного спілкування з батьками,

зокрема з мамою, яка ненавиділа те, що називала «прикрощами». Її мама завжди поводитися «піднесено». Вона постійно була «активною». І хоча Луїза не бачила нічого поганого в тому, щоб радіти життю, силувана радість матері здавалася їй хворобливою. Мати уникала розмов на болісні теми. Вона керувала християнською ляльковою службою і поводитися так, наче повсякчас перебувала на сцені. Коли мама втрачала над собою контроль, що траплялося вкрай рідко, вона кричала: «Ти соромиш мене!». Так, ніби відчуття сорому — це було найгірше, що могло статися з людиною.

Можливо, саме тому Луїза була така впевнена у своєму рішенні народити дитину. Коли вона стане матір'ю, вони з мамою зможуть ділитися чимось, що стосуватиметься лише їх двох. Це зблизить їх. Вона підозрювала, що завдяки всім тим рисам, які драгували її в матері, та стане пречудовою бабусею

Прибираючи яечну шкаралупу зі столу, Луїза думала про те, що спільне материнство прокладе між ними мости, і ті стіни, які вона звела для власного захисту, поступово зруйнуються. Це не станеться за одну ніч, але нічого страшного. У них ціле життя попереду, щоб пристосуватися до нових ролей: донька стане матір'ю, а мати — бабусею. Багато-багато років.

Утім, виявилось — лише п'ять.

Розділ 2

Дзвінок пролунав тієї миті, коли Луїза відчайдушно намагалася переконати донечку, що «Вельветовий кролик» їй не сподобається.

— Ми ж щойно набрали в бібліотеці нових книжечок, — сказала вона. — Невже ти не хочеш...

— «Вельветовий кролик», — наполягала Поппі.

— Він страшніший за «Різдвяну пісню маппетів», — сказала їй Луїза. — Пам'ятаєш, як було страшно, коли двері не стукальце перетворилося на людське обличчя?

— Я хочу «Вельветового кролика», — твердо мовила Поппі.

Луїза розуміла, що слід піти шляхом найменшого спротиву і просто прочитати Поппі «Вельветового кролика», але вона готова була лягти кістками, аби лише цього не сталося. Треба було зазирнути в пакунок, перш ніж дозволити Поппі розгорнути його, адже її мама, звісно ж, не прислала чек на літній табір «Розкопи динозаврів», як обіцяла. Натомість вона поклала в посилку примірник «Вельветового кролика», оскільки вважала її улюбленою книжкою Луїзи.